

(k nedožitému jubileu Ljuby Hermanové) Paní **Ljubu Hermanovou**, narozenou 23. dubna 1913 jako Luběnka Hermanová, jsem začal vnímat jako školní dítě, protože i na základní škole zněla její snad nejpobláznější píseň o polírovi. Tehdy jsem dost dobře nevěděl, kdo je polír, proč se chodilo do nějakého Edenu, a nevěděl jsem, proč se u vohrady zpěvačka bála o své vnady. Národ žil

Polírem,

podobně jako žil písní

Cestář

nebo

Včera neděle byla

. Vycházely desky, které nesměly upadnout, a jedna stála dvanáct korun. Jenže paní Hermanová byla dávno slavná před tímto staropražským remakem dvou génů, skladatele Jaroslava Jakoubka a textaře Pavla Kopty. Bez hudebního vzdělání prošla paní Hermanová po první světové válce řadou scén. Z těch nejslavnějších jmenuji Osvobozené divadlo a Nové divadlo Oldřicha Nového. Na rozdíl od svých hereckých a pěveckých kolegyní ji Norimberské rasové zákony, které se 15. března 1939 staly součástí právního řádu Protektorátu, vyřadily z veřejného vystupování. Po osvobození se paní Ljuba opět setkala s Janem Werichem v Divotvorném hrnci, dovezeném z USA. Mí rodiče poslouchali na staré šelakovce píseň *Když z chudáka se náhle se stane boháč*

. Byla velkou hvězdou v Divadle Na zábradlí i ve Večerním Brnu. Jezdila po celé republice po boku Rudolfa Cortéze, majitele jednoho z nejlepších hlasů, co zněly v dějinách naší hudby. Prvorepublikový film příliš nevyužíval jejího talentu a temperamentu. Občas můžeme paní Ljubu vidět ve filmu Karla Antona Jsem děvče s čertem v těle nebo ve filmu Pudr a benzin, kde zní píseň

Život je jen náhoda

, kterou ale s Hanou Vítovou nenazpívala. Role to nebyly veliké a odpovídaly její šarži děvčete s čertem v těle. Po roce 1948 byly nabídky filmových rolí ještě chudší. Její poslední filmová role byla ve filmu Barrandovské nocturno, aneb jak film zpíval a tančil z roku 1984. Jenže národ ji miloval, což se projevilo již tím, že pro všechny byla Hermankou, podobně jako byla Pilarka nebo Bohdalka. Národ litoval o jejím věku a ona jej neprozradila a na jevišti dělala hvězdy. Bydlela na Národní třídě a v listopadu 1989 mávala na pochodující studenty. Byla to dáma s velkým šmrncem a její velikou láskou a prvním manželem byl mistr republiky v boxu Edy Hrabák, podobně jako v případě slavné Edith Piaf. O jejím věku se vtipkovalo podobně jako o herci Národního divadla Eduardu Kohoutovi. Protože ona a pan Kohout byli lidé velkého formátu, jistě se vtipům smáli a možná je i vyprávěli. Během času se děvče s čertem v těle změnilo ve vynikající šansoniérku a herečku. Ukažte mi dnes nějakou kolegyni z branže s tak velkým talentem a šíří repertoáru od operety a šansonu po dramatické postavy! Paní Ljuba odešla z tohoto světa 21. 5. 1996. Je pochována na Vyšehradě spolu s jinými hereckými kolegy a kolegyněmi. Vedle ní leží i Zuzana Navarová.